

TOKIÓI TÜNDÉRMESE

EMIKO JEAN

Dream
válogatás

Izumi Tanaka tizenhét életéve eddig eseménytelenül zajlott le Kaliforniában, egy főleg fehérek által lakott kisvárosban. Bár pontosan tudta, miben különbözik osztálytársai többségétől a családja, amelynek három tagja van: ő, az édesanyja és imádnivalóan bűdös kutyájuk, Tamagocsi.

A könnyebbség kedvéért az „Izzy” becenevet használó tinilány barátnője egy olyan nyomra bukkan, amely elvezet eddig ismeretlen apjához, akiről kiderül, hogy nem más, mint Japán trónörököse. Amiből logikusan következik, hogy a szókimondó, polgárpukkasztó Izzy valójában egy hercegkisasszony.

Hamarosan már útra is kel a tengerentúlra, hogy találkozzon sohasem látott apjával, és megismerje az országot, amelyről mindig is álmodozott. Csakhogy hercegnőnek lenni nem csak a báli ruhák és tiarák viselését jelentő szerepkör. Ki kell jönnie valahogyan ármánykodó unokatestvéreivel meg a szenzációéhes sajtóval, sőt, egy barátságatlan, de észbontóan jóképű testőrrel is, miközben el kell sajátítania egy kultúrkör ezeréves hagyományait és szokásait.

Izzy hamarosan meghasonlik a két gyökeresen más világban: otthon sohasem volt eléggé „amerikai”, miközben a Távols-Keleten azt kell bebizonyítania, hogy eléggé „japán”. Összeomlik-e Izumi a korona súlya alatt, vagy boldogan élheti majd új, mesés életét, amíg csak él?

EMIKO JEAN

amikor éppen nem ír, akkor olvasással tölti az idejét. Barátainak többsége a képzelet szülötte. Mielőtt hivatásos író lett, sokféle foglalkozást űzött: volt entomológus (rovarokkal foglalkozó tudós), gyertyakészítő, virágárus, végül tanár is. Washingtonban él férjével és gyermekeivel (akik rakoncátlan ikrek). És imádja az esőt.

TUDJ MEG TÖBBET A SZOROZATRÓL:

www.emikojean.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

„Izumi elszántsága és karaktere révén belopja magát az olvasók szívébe. A regény olyan szórakoztató, hogy biztosra vehetjük: az olvasók szívesen kézbe veszik többször is.”

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

„A családi és kulturális örökségüket felfedező japán-amerikaiak üdítően életszerű és realiztikus ábrázolása természetesen nem csak az ázsiai gyökerekkel rendelkező olvasóknak lesz vonzó történet.”

BOOKLIST

„Friss szemléletű, vicces és érzelmes. Inspiráló és erőt adó mű, ami mást is arra sarkall, hogy hallgasson a szívére.”

SHelf AWARENESS

„Izumi hercegnő teljesen rabul ejti az olvasók szívét, miközben időről időre megnevetteti őket. Egy felejthetetlen könyv, amely hangvételével és egyedi romantikájával rögtön a legkedvesebb olvasmányaid közé kerül.”

GOODREADS

„A szédítő szerelem és a csillogó paloták ellenére a Tokiói tündérmese nem egy tipikus hercegnős történet. Izumi egy temperamentumos, lázadó, szerethető főszereplő, aki azért küzd, hogy összeegyeztesse japán örökségét amerikai neveltetésével. Üdítően friss és kifejezetten modern tündérmese.”

**KATHARINE MCGEE, AZ
AMERICAN ROYALS-SOROZAT ÍRÓJA**

Dream
válogatás

EMIKO JEAN

TOKIÓI
TÜNDÉRMESE

→ részlet ←

1

Egy legjobb barátunk szent kötelessége, hogy rábeszéljen valamire, amit nem volna szabad megtenned.

– Ezt sosem fogod befejezni. Megpróbáltad. Tényleg megpróbáltad – ismétli Noora, az említett legjobb barátunk.

A próbálkozásom mindössze öt percig tartott: egy esszé megírására tettem erőfeszítéseket, amelynek témája Huckleberry Finn jellemének fejlődése. Reméltem, hogy Noora segít majd. Azért hívtam át, hogy lélekben támogasson.

– Jobb lesz, ha feladjuk. Lépünk tovább!

Noora az ágyamra huppan, két karjával eltakarja a szemét, mint aki konkrétan elájult. Teátrális és drámai. Meggyőzőnek találom az érvelését. Négy hetem volt rá, hogy megírjam ezt a fogalmazást. Ma hétfő van. És holnapra, azaz keddre le kéne adni. Nem vagyok elég jó matekos, hogy kiszámoljam, mekkora a valószínűsége, hogy elkészülök vele addigra, de fogadni mernék rá, hogy kábé nulla. Üdv a valóságban! Ismét farkaszemet nézhetek a saját tetteim következményével. Már úgy „hiányzott”.

Noora felkapja a fejét a párnáról.

– Te jó ég! Iszonyat büdös a kuttyád!

Magamhoz szorítom a Tamagocsi névre hallgató terrierkeveréket.

– Nem tehet róla.

Egy ritka mirigybetegségben szenved, amire nincs se gyógymód, se gyógyszer. Ezenkívül elég csúnyácska a pofija, és kialakult egy gusztustalan lábfétise is: előszeretettel szopogatja a lábujjait. Nekem azonban meggyőződése, hogy az-

zal a küldetéssel születtem erre a világra, hogy szeressem ezt a kutyát.

– Nem adhatom fel. Valahogy át kell mennem ebből a tárgyból – mondom, és ezen magam is meglepődöm. Ritkán beszél belőlem a józan ész. Be kell vallanom: a Noorával szőtt barátságomban nyoma sincs a rációnak. A beszélgetéseink általában ehhez hasonló forgatókönyv szerint zajlanak:

Noora: *előáll egy rossz ötlettel

Én: *habozik

Noora: *csalódott képet vág

Én: *előrukkol egy még rosszabb ötlettel

Noora: *felderül az arca

Általában Noora biztat valamire, én meg ráteszek még egy lapáttal. Ha ő azt mondja, Timberlake, akkor az én válasszom Biel. Edwardra Bellát mondok, Pauly D-re pedig Jersey Shore-t. Ő a legjobb barátnőm, akiért bármire képes lennék. Így van ez másodikos korunk óta. Már akkor egymáshoz láncolt minket a bőrszínünk: egy árnyalattal sötétebb, mint a többségében fehérek lakta városban, Mount Shastában élő gyerekeké. Emellett egyikünk sem képes még a legegyszerűbb utasításokat sem követni.

– Rajzolnál egy virágot? – gúnyolódik. – Mit szólnál inkább egy komplett óceáni tájképhez tengeri csillagokkal, bűnözőkkel és egy öntörvényű delfinnyomozóval?

Mi ketten egy ázsiai lánybanda, az Asian Girl Gang tagjai vagyunk. Röviden: AGG. És most ne szervezett bűnözésre gondoljatok, hanem az *Aranylányokra*. Hansani és Glory is a bandához tartoznak. A tagsággal kapcsolatos kötelezettségeket szigorúan betartatjuk, és a belépés feltétele az ázsiai származás. Vagyis: pán-ázsiaiak vagyunk. Egy olyan városban, amelynek lakóit a batikolt holmik és a konföderációs zászlók kötik össze egymással, megengedhetetlen a diszkrimináció.

Noora rám szegezi a tekintetét.

– Ideje lenne feladni. Alkalmazkodj! Lépj túl rajta! Fogadd el, hogy kudarcot vallottál! Gyerünk, menjünk az Emporiumba! Szerinted ott dolgozik még az a helyes srác? Emlékszel, amikor Glory teljesen lefagyott és Reesés pénisz alakú jégkrémet rendelt? Gyerünk, Zoom-Zoom! – Noora behízelt hangon gyözköd.

– Bár sose hallottad volna, amikor anyám így hívott!

Cihelődni kezdek, Tamagocsi kibújik az ölelésemből. Nyílt titok, hogy én jobban szeretem őt, mint ő engem. Köröz egy ideig a helyén, aztán összegömbölyödve lefekszik, az állát a farára hajtva. Egyszóval... Cuki.

Noora megvonja a vállát.

– De hallottam. És bármennyire is hihetetlen, nem tudnék leszokni róla, hogy így hívjalak.

– Én inkább az Izzyt szeretem.

– Pontosabban az Izumit – helyesbít Noora.

Igaza van. De harmadikos koromra már épp elégszer halottam rosszul kiejtve a nevemet ahhoz, hogy én magam akarjam leegyszerűsíteni. Így könnyebb.

– Ha a fehérek képesek megtanulni klingonul, akkor a te nevedet is ki tudják ejteni.

Kénytelen vagyok meghajolni az igaza előtt.

– Jogos – ismerem el hangosan is.

A legjobb barátnőm dobolni kezd ujjaival a hasán, egyértelműen jelezve, hogy unatkozik. Aztán felül és mosolyog. Titokzatosan és önelégülten, akárcsak a macskák. Többek között ezért is vagyok kutyapárti. Soha ne bízz meg egy macskában! Lezabálja az arcodat, miután meghaltál. (Erre persze semmi bizonyítékom sincs. Csak egy erős zsigeri érzés mondatja ezt velem.)

– Az Emporiumról meg szó sem lehet! Felejtsd el! Ma sápadtnak és csúnyának érzem magam.

Most már vigyorgok. Ez a forгатókönyv is ismerős korábból. Örömmel követem.

– Mi lenne, ha felfrissítenénk a sminkünket, és mégis megpróbálnánk? – javaslom segítőkészen. Tamagocsi hegyezi a fülét. Noora eltűnődve bólint.

– Az igazán nagy koponyák agya mind egy srófra jár.

Újabb mosolyt villant felém, és kisiet az ajtón. Anya fürdőszobája felé tart, amit a kozmetikumok Rodeo Drive-jaként is szoktunk emlegetni. Nehéz nyálcsorgatás nélkül végigpillantani az ütött-kopott bakelitpulton: a Chanel szemfestékpalettainak csillogó, lakkozott dobozain, a La Prairie kaviáros alvómaszkon, az Yves Saint Laurent-féle Couture szemceruzán. Ó, és azok a koreai kozmetikumok... érdekelnek esetleg valakit? Nekem jöhet! Minden egyes kényeztető kence egy szebb holnap ígéretével kecsegtet. Most elég gáz a helyzet, de úgy érzem, ez a Golden Goddess bronzosító majd minden problémát megold. A sors iróniája, hogy ez a drága sminkkészlet élesen ellentmond anya egyébként jellemző praktikuságának: Toyota Priusszal jár, mindent újrahasznosít (néha az az érzésem, gyereket is csak azért szült, hogy legyen, aki segít neki komposztálni), még a harisnyanadrágját is. Van egy kis maradék szappandarabod? Dugd bele egy elnyűtt harisnya uj-jába, és szappanozz vele így, kihasználva az utolsó csepp habot is. Ha felhívom a figyelmét arra, hogy ez képmutatás, teljes elutasítással reagál.

– Mindegy – mondja. – Ez mind hozzátartozik a titokzatos nőiességemhez.

Nem szállok vitába vele. Mi, nők sokoldalúak vagyunk. Az a lényeg, hogy az ajakfény és a highlighterek anya bűnös élvezetei közé tartoznak. Noorával lelkesen sminkelhetjük magunkat, amíg anya a főiskolán tanít a városban. Noora egy Dior szájfénnyel szépítgeti magát, és közben kikukucskál a redőny résein.

– Jones megint itt ólálkodik a hátsó kertekben.

Végiglépdelek a szőnyegen, és Noora mellé állva kinézek az ablakon.

Aha, ő az. A szomszédunk nagy, rózsaszín szalmakalapban, fehér pólóban, sárga Crocs papucsban és olyan tiritarka szarongban feszít, hogy az már felér egy sértéssel. Mégis ki vette a bátorságot ahhoz, hogy egy ilyen blaszfém ruhadarabot készítsen? Két üvegpalackban valamilyen sötét folyadékot cipel, és leteszi a hátsó verandánkra. Gondolom, kombucha lehet benne. Ez a szakállas csodabogár rajong anyuért. Saját teakeveréket készít, méheket tart, és kedvenc pólójának feliratával ezt hirdeti: LOVE SEES NO COLOR. Még hogy a szerelem nem lát színeket? Ez hazugság. A szerelem nyilvánvalóan látja és megkülönbözteti a színeket. Vegyünk egy példát! Amikor hetedikes koromban összeszedtem a bátorságomat, hogy eláruljam a titkos szerelmemnek, hogy bejön nekem, ezt a választ kaptam tőle:

– Bocs, engem valahogy nem vonzanak az ázsiai csajok.

A szerelmi életem ugyanazt az elátkozott forgatókönyvet követi. A legutóbbi kapcsolatom katasztrófálisan végződött. Forestnek hívták a srácot, és miután megcsalt a homecomingon, szakítottunk. Dörzsölgetem az oldalamat, mert éles fájdalom nyilallt belém – biztosan nem az emlék, hanem a gáz miatt.

– Van valami hátborzongató abban, hogy mindig hoz valamit anyukádnak. Olyan, mint egy kóbor macska, aki döglött egereket hord a verandára.

Noora még egyszer végighúzza az ajkán a szájfényt, és egyenletesen elsímítja. Ez a mélyvörös árnyalat kifejezetten illik az egyéniségéhez. Az ő szótárában nem szerepel a kifinomultság. Összefonom a karomat.

– Két héttel ezelőtt egy könyvet hozott neki, amiben préselt virágok vannak.

Anya biológus, de a botanikát tartja az igazi szakmájának. A hátrányt, amit Jones a divat terén mutat, behozza más téren. Ezt kénytelen vagyok a javára írni. Noora ellép az ablaktól,

a szájfényt ledobja anya bolhapiacon vásárolt takarójára. Rájong az ilyen régi holmikért.

– Ez lenne az a könyv? *Észak-Amerika ritka orchideái?*

Noora már anya éjjeliszekrényénél áll, és turkálni kezd a cuccai közt. Mindenről tudni akar.

– Nem – válaszolom. – Az egy másik könyv.

Engem ez sosem érdekelt különösebben. Merthogy ritka orchideákról meg effélékről szól. Noora felcsapja a könyvet.

– *Ruh-roh, Scooby Doo!* Hát ez meg micsoda?

Ujjával a címlapra bök, és olvasni kezd.

– *Drága Hanakóm...*

Időbe telik, mire felfogom. *Drága... Hanakóm?* Rávetem magam Noorára, és kikapom a könyvet a kezéből.

– Nem semmi – dünnyögi, és a vállamra támasztja az állát.

A kézírás szép, de a betűket jellegzetesen megdöntötte, aki írta. A ceruzavonalak már szinte teljesen elhalványodtak a papíron.

Drága Hanakóm,

*Hadd mondják el helyettem ezek a szavak,
amit képtelen lennék kimondani:*

Bárcsak olyan közel lennék hozzád,

Mint vizes szoknya

Egy megázott lány bőréhez.

Mindig nálad járok gondolatban.

Yamabe no Akahito

Szerelmed,

Makoto „Mak”

2003

Noora halkán fütyyent egyet.

– Ezek szerint anyukádnak Joneson kívül is akadnak titkos hódolói.

Letelepedem az ágyra.

– Nekem sohasem említett semmiféle Makotót.

Nem tudom, mit gondoljak erről az egészeztől. Furcsa belegondolni, milyen lehetett a szüleid élete még azelőtt, hogy megszülettél. Hívjatok csak nárcisztikusnak ezért, de egy ténédzsernek igenis joga van azt hinni, hogy minden a születése pillanatában kezdődött. Szerintem így történhetett: *Izzy most már itt van. Föld, foroghatsz!* Lehet persze, hogy csak az egyik van így ezzel. Vagy talán anyukám szeretete láttatta velem így a világot.

Még mindig ezt az új információt próbálom feldolgozni magamban, amikor Noora óvatosan megjegyzi:

– Szóval... Hé, hiszen te 2003-ban születted!

– I-igen.

Nyelek egyet, és a papírlapot bámulom. Kettőnk gondolatai ugyanabba a valószínűtlen, mégis intuitívan helyes irányba fordulnak. Anya azt mondta, az egyetem utolsó évében esett teherbe. A szüeim együtt végeztek a Harvardon, 2003-ban. Apám is diák volt akkor, Japánból érkezett ide. Egyéjszakás kaland. *Mégsem érzem tévedésnek*, hangoztatja anya. *Egy pillanatig se.*

Mereven bámulom a nevet. *Makoto. Mak.* Mennyi az esélye annak, hogy anyának nem egy, hanem két japán férfival is viszonya volt abban az évben, amikor megszülettem? Noorára pillantok.

– Lehet, hogy ő az apám.

Furcsa érzés fog el, amikor hangosan kimondom. Ez tabutéma nálunk.

Az apám mindig is csak egy lábujjzet volt az életrajzomban. Izzy 2003-ban fogant Hanako Tanaka és egy ismeretlen, japán férfi kapcsolatából. Nem a fogantatásom körülményei miatt érzem most rosszul magam. A 21. század szülöttje va-

gyok; egy pillanatig sem szégyellem anyám szexuális emancipáltságát. Tiszteletben tartom a döntéseit, még akkor is, ha az *anya* és a *szex* gondolatára a legszívesebben felgújtanék valamit.

A nem tudás az, amitől sajogva fáj a lelkem. Sétálok az utcán, fürkészem az embereket, és azon tűnődöm: Te lennél az apám? Lehet, hogy ismered az apámat? Tudhatsz rólam valamit, amit én nem?

Noora végigpillant rajtam.

– Ismerős ez a tekintet. Egyre jobban reménykedsz.

Magamhoz szorítom a könyvet. Van, hogy nehezemre esik nem irigykedni a legjobb barátnőmre. Neki annyi minden jutott, ami nekem nem adatott meg: két szülő és egy népes család. Jártam már náluk hálaadáskor. Olyan volt, mint ha egy Norman Rockwell-festmény elevenedett volna meg. Eltekintve egy részeg nagybácsitól, a fárszi nyelvtől, a gránátalma-mártástól és az almás pite helyett a datolyaszilvás piskótától. Noora pontosan tudja, honnan származik, kicsoda és micsoda ő.

– Most komolyan – mondom végül.

Noora leül, és megbök.

– Komolyan? Ez a férfi akár az apád is lehet. De az is lehet, hogy nem. Ne vonj le elhamarkodott következtetéseket!

Már késő.

Kisgyermekkoromban sokat ábrándoztam apámról. Néha fantáziáltam is róla, azt képzelve, hogy fogorvos vagy úrhajós – és egyszer, bár ezt sohasem vallottam volna be mások előtt, azt kívántam, bárcsak fehérbőrű lenne. A lelkem mélyén azt szerettem volna, bárcsak mindkét szülőm az lenne. A fehér ugyanis gyönyörű. Fehérek voltak a játékbabáim, a tévében látott modellek és családok is. Ahogyan a nevem rövidített változata, úgy egy világosabb árnyalatú bőrszín és egy kevésbé ferde és hasított szemforma is lényegesen megkönnyítette volna az életemet. És elérhetőbbé tette volna számomra a világot.

Ismét a papírlapra pillantok.

– A Harvardnak biztosan van nyilvántartása az egykori diákokról.

Nem sikerül egyvégtében kimondanom. Sohasem volt elég bátorságom ahhoz, hogy nyomozzak apám után. Beszélni sem szoktam róla. Egyrészt azért, mert anya nem igazán bátorított erre. De leginkább az tartott vissza, hogy ő maga sem volt hajlandó beszélni róla. Így inkább hallgattam, nem szerettem volna felborítani azt a csónakot, amelyben mi ketten, anya és lánya evezünk. És még most sem akarom. De nem is kellene egyedül vállalkoznom ilyesmire. Talán nem erre valók a legjobb barátok? Hogy megoszsd velük a terheidet?

Kattintás. Villanás. Noora lefényképezte az oldalt a telefonjával.

– A végére járunk – ígéri.

Istenem, bárcsak elraktározhatnám magamnak egy palackban a magabiztosságát! Bármit megadnék azért, ha legalább feleannyi önbizalmam lenne, mint neki!

– Jól vagy? – kérdezi.

Megrándul az ajkam. Remegést érzek a mellkasomban. Nem kis dologról van szó. Sőt, nagyon is nagy horderejű kérdésről.

– Igen. Csak sok mindent kell megemésztennem.

Noora átkarol, és szorosan magához ölel.

– Ne aggódj! – mondja komolyan. – Megtaláljuk őt.

– Komolyan gondolod?

Hagyom, hogy szétáradjon bennem a remény és felragyogjon a tekintetem. Noora macskaszemű mosolya újból felvillan.

– Szerinted is a fahéjas kakaócsiga a gyenge pontom?

– Az eddigi fogyasztásod alapján azt mondanám, igen.

Gyorsan és magabiztosan bólint.

– Megtaláljuk.

Na, ugye? Bármit megtennénk egymásért.

2

Suliban vagyok. Délben. Kedd van. Keresztülrohanok a Mount Shasta gimi folyosóján. Tizennyolc óra telt el azóta, hogy egy ritka orchideákról szóló könyv és egy szabadvers kifordította a világot a sarkából.

Embert próbáló volt számomra az este és a reggel is. Szám-talan kérdés cikázik bennem. Lehet, hogy anya hazudott nekem, amikor azt állította, nem ismeri az apámat? És ha így történt, akkor miért tette? Tudhatott rólam vajon az apám? És miért nem akart engem? Erősen vívódom. Vigyáztam, hogy ne adjam jelét a reménykedésemnek, és igyekeztem kerülni édes-anyámat.

Milyen jó, hogy kiválóan értek a kibúvókhoz. Az ágyam alatt ott lapul egy fél üveg barackpálinka és vagy tucatnyi romantikus regény. A történetek sémája ugyanaz: elszegényedett herceg plusz alsóosztálybeli örökös nő egyenlő örökké tartó igaz szerelem. Anya mit sem tud erről. Most az a legfontosabb, hogy ne görcsöljek. Lazának kell maradnom. Csak egy lány vagyok, aki teszi a dolgát. Nincs itt semmi látnivaló.

Már látom a könyvtár bejáratát. Elhaladok egy csapat cowboy és két lány mellett, akiket Harmonynak hívnak. Becsukódik mögöttem a dupla ajtó.

Végre csend van. Bárcsak a gondolataimat is ilyen könnyen leállíthatnám. Idebent a könyvtárban Noora már tükön ülve vár rám. Én is izgatott vagyok. Az elmúlt egy órában SMS-ek tömkelegét váltottuk a barátnőimmel.

Noora:

OMG. OMG. OMG!

Noora:

Fontos híreim vannak! Sürgős AGG tali ebédszünetben, a könyvtárban.

Glory:

Egyébként is mindig ott ebédelünk.

Én:

?

Noora:

Ne késsetek! Erről biztosan nem szeretnétek lemaradni.

Glory:

Ha most is Denny Masterson harmadik mellbimbójáról van szó...

Noora:

Ahogy akarod!

Hansani:

Nem árulnád el, miről van szó?

Én:

??

Noora:

Ne már. Akkor mi lesz a nagy leleplezéssel? Bocs, de erre még várnotok kell.

Próbálok uralkodni magamon, de egyre csak nő bennem a remény. Mintha egy léggömb fújódna fel a mellkasomban. Nagyon is valószínű, hogy Noora szenzációként beharangozott híre nem az én feltételezett apámról szól. Őt az élteti, ha ilyen rendkívüli találkozókat kürtölhet össze.

– *Végre!*

Noora belém karol, és magával húz a polcsorok közötti folyosón. Az épület északkeleti sarkában kötünk ki. A törzsasztalunknál már vár ránk Hansani, egy légiesen karcsú Srí Lanka-i lány, és Glory, aki félig filippínó, és olyan szemöldöke van, amiért meghalni és/vagy akár ölni is hajlandó lennék. Ezek a csajok itt a barátnőim. Ők az én kis csapatom. Megvan az az egyedülálló képességünk, hogy szavak nélkül is tökéletesen értjük egymást. Tudjuk, mit érez a másik. A barátságunk még az általános iskolában kezdődött, ahol megtanultuk, hogy a külsőnk a legnagyobb „hibánk”.

Én ezt Emily Billingsről tudtam meg, aki sarokba szorított az iskolabuszon, a szemhéjait felhúzta, ferdeszeműségemre célozva. Addig is tudtam, persze, hogy más vagyok, mint a többiek, de fogalmam se volt róla, hogy másmilyennek lenni rossz dolog, amíg valaki ki nem pécézett ezért. Ott és akkor persze együtt nevettem a többi gyerekekkel. Mindig, minden helyzetben a humor a védekezés legjobb fegyvere. Úgy tettem, mintha nem fájna. Ahogyan akkor is azt színleltem, hogy nem esik rosszul, amikor egy gyerek megkérdezte tőlem, hogy a családom ugyanúgy ünnepli-e Pearl Harbor bombázásának évfordulóját, mint a karácsonyt. Vagy amikor néhány osztálytársam tőlem kért segítséget a matek házihoz. Ezt megszívták, hiszen rém gyenge vagyok matekból. Mégis, minden egyes ilyen alkalommal valami összébb zsugorodik bennem, szégyenkezve és némán.

Mindannyiunknak kijut belőle. Mind a négyen értjük, miről van szó. Milyen érzés olyan kultúrkörben élni, ahol támadások érnek a saját kultúrad miatt. Noorát például arról vallatják, miért nem visel hidzsábot. Amikor Gloryt fehérbőrű apjával együtt látják, nekiszégezik a kérdést, hogy örökbe fogadták-e. Hansani elviseli a Mr. Apu akcentusokat – holott ő eleve nem is indiai. És persze ott van az univerzális mondat: *De akkor honnan származol valójában?*

A lányok már elkezdtek ebédelni. Hansani pitát és humuszt, Glory tojássalátát eszik. Az asztalunk fölött egy tábla hirdeti: „Enni-inni tilos”. A szabályok azonban azért vannak, hogy megszegjük őket.

Ledobom a hátizsákomat meg a vízzel töltött palackomat az asztalra, és mosolyogva nézek rájuk. Noora lehuppan a mellettem lévő székre. Csettintve utasítja Gloryt:

– A laptopot!

Glory tekintete Noorára siklik. Összehúzza a szemöldökét.

– Mondd, hogy „kérlek”! – szólal meg, de közben már elővarázsol egy csilivili Chromebookot.

Noora megböki Gloryt egy ceruzával.

– Tudod, hogy imádlak, annak ellenére is, hogy nem illik hozzád a neved.

Ami egyébként igaz. Bár én ezt sohasem mondanám ki. Glory az a fajta lány, aki dominanciája megerősítése céljából képes beledugni az ujját valakinek a szájába, miközben az illető épp ásítózik. Noora viszont nem fél kimondani, mit gondol róla. Kettejük kapcsolata leginkább kutya-macska barátságként jellemezhető. Gyűlölik és szeretik is egymást. Közben pedig olyan egyformák, mint két tojás. Anélkül, hogy tudnának róla.

Glory odatolja Noora elé a laptopot.

– Ha még egyszer megböksz azzal a ceruzával, esküszöm, elvágom a torkodat!

Ma ezek szerint több gyűlölet munkál benne, mint amennyi szeretet.

– Folytathatnánk? – szólok közbe.

Noora maga elé húzza a laptopot, és gépelni kezd.

– Igen. Igen...

Elhallgat, összefűzi ujjait, és megropogtatja az ujjperceit.

– Dobpergést kérek!

Hansani engedelmeskedik, ujjával dobolva az asztallapon. Glory előszed egy kis reszelőt, és nekilát, hogy éles karmokká fenje a körmeit.

Behunyom a szemem. Felkészülök testben és lélekben. Hagyom, hogy a remény lufija kitáguljon a mellkasomban. Adja az ég, hogy róla szóljon a hír! És ha valóban előkerült az apám, csak azt kívánom, ne egy sorozatgyilkos legyen, aki testruhákat gyűjt!

– Megvan! Megtaláltam Makotót. Makotót... Az apádat!
– lelkenzik Noora.

Kinyitom a szemem. Csak pislogok. Noora szavai beférkőznek a bőröm alá, gyökeret vernek, és leveleket hajtanak. Sőt, virágoznak is. Sokféle érzés kavargat bennem. De mindenekelőtt feszültséget érzek. Hogy ezt leplezzem, azt csinálom, amiben a legjobb vagyok: figyelemelterelésként elsütök egy viccet.

– Megint Denny harmadik mellbimbójáról van szó, ugye?
Noora legyint.

– Jaj, dehogy! Az úgy két és fél hónappal ezelőtt volt. De még mielőtt megmutatnám, mit találtam, el kell mondanom nektek valamit.

Bizonytalannak, ugyanakkor komolynak tűnik.

Hallom, ahogy a fülemben lüktet a vér. Hansani átnyúl az asztal fölött, hogy megfogja a kezemet. Létezik valamiféle hatodik érzéke, amivel képes érzékelni a különféle érzelmek frekvenciáit. Ez az ő különleges képessége.

Gloryra és Hansanira pillantok. Vajon ők is tudják már, mit talált Noora? Egy emberként rázzák a fejüket. Ez is közös bennünk: a tekintetünkkel is tudunk kommunikálni egymással. Azonos hullámhosszon vagyunk.

Ezek szerint most mindhárman a sötétben tapogatózunk.

– Oké – mondom. Veszek egy nagy levegőt. – Jöhet!

Készülj fel a legrosszabbra! És reménykedj a legjobbakban.

Noora hallhatóan beszívja a levegőt.

– Annyira vonzódok apádhoz!

Hansani kuncog. Glory forgatja a szemét. Egy pillanat alatt elmúlik az idegességem.

– Pfuj! – mondom. – Ráadásul még azt sem tudjuk, tényleg ő-e az apám.

– Ő az.

Apa. Gondolatban mindig is az *apám*ként emlegettem, soha nem *apaként*. Az előbbi egy születéskor adott név, az utóbbit idővel kiérdemli egy férfi – a felhorzsolts térdek, álmatlan éjszakák és érettségi vizsgák után. Az én életemben nincs *apa*. De lehetne. Ez az eshetőség olyan izgalmossal tölt el, hogy előrébb húzódok a székem szélére.

Noora megszólal:

– Mint két tojás, olyan egyformák vagytok. Nézd csak meg!

Úgy fordítja a laptopot, hogy mindannyian láthassuk. Fényképek töltik ki a képernyőt. Glory lecsapja az asztalra a körömrészelőjét.

– Eldobom az agyamat!

Hansani halkán füttyent.

– Fogd be!

– Bemutatom nektek Makotonomiya Toshihitót! Na, ki az apukád, Zoom-Zoom? – kiált fel Noora színpadiasan. Megmozdítja a kurzort, és kattintgat, hogy kinagyítsa az egyik fotót. Ilyen közelről szemlélve még hátborzongatóbb, amit látok. A férfi egy téglapépület előtt pózol. Gondolom, valahol a Harvard kampuszán. Még fiatalember ezen a képen. A mosolya csupa ígéret és bohókás remény. A fiatalokra jellemző vigyor ül az arcán: ilyen vagy, még mielőtt a világ kiveri a fogaidat. A hasonlóságunk tagadhatatlan. Hátborzongató. A saját arcvonásaimat látom viszont a férfi duzzadt ajkaiban, egyenes orrában, még a fogai közötti résben is.

Szóra nyitom a számat, aztán összezárom, majd ismét kinyitom.

– Noorának igaza volt. Jóságos ég! – kiált fel Glory.

Lepacsizunk egymással az asztal körül. Egyre gyorsul a pulzusom. Emlékeztetnem kell magamat rá, hogy a tizennyolcévesek körében ritka a szívinfarktus.

– Ezt meg hogy csináltad...? – Elhallgatok. Erőt kell vennem magamon, és rendeznem a gondolataimat. – Hogyan bukkantál a nyomára?

– A Harvardnak nincs online hozzáférhető diáknévsora, de van egy adatkérő szolgáltatásuk, amihez találtam egy telefonszámot is. Ma reggel felhívtam, és beszéltem egy Olivia nevű, klassz csajjal. Vicces volt az egész, mert kiderült, hogy Ashlandben nőtt fel.

Ashland csak egy köpésre van Mount Shastától.

– Az első pillanattól fogva tökéletesen megértettük egymást. Szinte barátokként köszöntünk el. Szerintem rólam fogja elnevezni az első gyerekét.

– Uh, térjünk a lényegre! – morogja Glory.

Ami engem illet, képtelen vagyok levenni a szemem a monitorról. Makotót bámulom. Vagyis az apámat. A hasonlóságainkat. Egyforma a szemöldökünk, bár én szedem az enyémet, mert különben elburjánzik. Ujjammal végigsimítom a képernyőt, majd gyorsan visszahúzom a kezemet. Semmi szükségem az érzelmi kötődésre.

Noora folytatja:

– Egyébként semmit sem tudtam meg tőle. Köti őket a titoktartási kötelezettség. Úgyhogy ez zsákutca volt.

– Ó, istenem...! – szalad ki Glory száján.

Noora a homlokát ráncolva rápillant.

– De aztán rákerestem a guglin néhány szóra. Makoto, azaz Mak, Harvard, 2003. És megtaláltam. Gyerekjáték volt!

Noora integet az arcom előtt.

– Minden rendben?

Szavak formálódnak és halnak el a torkomban.

– Igen. Nem. Talán...?

– Ezt akkor igennek veszem, mert van itt még valami.

Más? Még ennél is több? Az meg hogyan lehetséges?

– Most figyeljete!

Noora hatásszünetet tart. Megköszörüli a torkát. Hmm. Hátrébb húzódik a monitortól.

– Ő a japán uralkodócsalád tagja.

Elhallgat. Egyre szélesebb mosolyra húzódik a szája.

– Egy herceg.

Újabb hatásszünet. A mosolya még szélesebb és ragyogóbb.

– Egészen pontosan Japán trónörököse. Az igazi neve Makotonomiya Toshihito.

Peregnek a másodpercek. Ott ketyeg a fejünk fölött egy falióra. Noora már szélesen vigyorog. Nem bírom tovább a nyomást. Egyre inkább úgy érzem, hogy egy nagyon hosszú, sötét alagút legvégén állok.

– Szerintem nincs jól – suttogja Hansani aggódva. – Hív-nunk kellene a védőnőt.

– Már nincs védőnő a suliban. A költségvetési megszorítások miatt – közli Glory.

Érzem, hogy a hisztéria fojtogatja a torkomat. Nincs hová mennie, csak felfelé és kifelé nyomulhat. Éles hangon, fékezhetetlenül felnevetek. Igen, már-már az örület határát súrolom.

Noora megpróbál észre téríteni:

– Komolyan mondtam, Zoom-Zoom! Ez nem vicces! Egy herceg szerelemgyereke vagy. Az ő ágyékának a gyümölcse.

– A *gyümölcs* és az *ágyék* szavakat sohasem lenne szabad együtt említeni – jegyzi meg Glory, a szája tele tojássalátával.

Noora mosolyra húzódó szája most kiegyenesedik.

– Ti nem is hisztek nekem. Egyikőtök sem hisz nekem. Hát jó! Itt a bizonyíték!

Minimálisra csökkenti a fénykép méretét, és rákattint egy újságcikkre.

THE TOKYO TATTLER

Nem tervez házasságot a krizantémtrón történetének legidősebb, még nőtlen örököse

---

2018. május 23.

„A harminckilenc éves trónörökös, ő császári felsége Toshihito herceg továbbra is megrögzött agglegény, aki nem tervez házasságot” – állítja a palota egyik bennfentese. A számtalan alkalmas arajelőlt ellenére a trónörökös nem szeretne megállapodni. A Császári Udvartartási Ügynökség érthetően felbolydult emiatt, bár ezt nyilvánosan nem mondják ki...

A cikk folytatásában a szerző latolgatja a trónörökös szóba jöhető menyasszonyainak esélyeit: potenciális jelöltként említ egy távoli, királyi rokont, az iszei nagyszentély egyik tisztviselőjének unokahúgát, a korábbi japán miniszterelnök unokáját és egy gazdag iparmágnás leányát is. A cikket a róluk készült fényképek illusztrálják. Apám karján tűnnek fel, káprázatos szépségek, akik lubickolnak a rivaldafényben és a trónörökös figyelmében. Az ő viselkedése azonban ennek épp az ellenkezője: sztoikus nyugalom, merev testtartás, homlokráncolás. Cseppet sem hasonlít a harvardi fényképen látott, fiatal férfira. Az újságcikk kritikákat is megfogalmaz a felsorolt hölgyekkel kapcsolatban. Ez nem megfelelő kalapot választott egy kerti partihoz; ilyen kesztyűt nem illik viselni egy állami vacsorán; neki meg nincs elég hozománya – vagy ami még rosszabb: frissen megszerzett családi vagyonok várományosai.

A csajok körém gyűlnek. Egy emberként bámulják a laptop képernyőjét.

– Úgy fest, mint egy ázsiai George Clooney – állapítja meg Hansani.

– Még azelőtt, hogy elvette Amalt és megszülettek az ikrek – helyesbít Glory.

Bezárom a cikket, és a következő öt percet azzal töltöm, hogy további fényképekre kattintgatok. Ott feszít apám Károly herceg és Camilla társaságában a Covent Garden királyi páholyában a *Traviata* előadásán. Egy másik fotón a luxemburgi nagyherceggel reggelizik a betzdorfi kastélyban. A következő képen a Földközi-tengeren hajózik a spanyol király társaságában. És így tovább. Síelés közben Liechtensteinben Hans herceggel, állami vacsorán az Egyesült Arab Emírségek elnökével, bin Zayed al-Nahyan sejjkel... és végül, mindennek tetejébe még egy George Clooney-val közös fotót is találok róla!

Lecsukom a laptopot, és hátrébb tolom magam az asztaltól, mert helyre van szükségem. Noora, Glory és Hansani tétován mosolyognak. Érezhetően aggódnak.

– Az apám Japán trónörököse.

Ha hangosan kimondom, akkor talán valóságosabbnak fogom érezni. Nem így történt. Nehéz elhinni, de a képek nem hazudnak. A kiköpött mása vagyok ennek a férfinak. Az ő ágyékának a gyümölcse. Igen, annak ellenére, hogy továbbra sem tetszik ez a kifejezés.

– A gyermekkori szent álmok, amelyek valóra válnak! Te hercegnő vagy – állapítja meg Noora.

Hercegnő. A kislányok többsége erről ábrándozik. Én nem tartoztam közéjük. Anyukámtól olyan építőköveket kaptam, amiken Ruth Bader Ginsburg és Hilary Clinton fotója volt. Az én álmom csak arról szólt, hogy lesz apám, kiderítem, honnan származom, és attól fogva büszkén beszélhetek majd arról, ki vagyok.

– Ha benned királyi vér csordogál, akkor nekem is lennem kell valakinek! – fakad ki Noora. – Ahogy hazaérek, befizetem

azt a genealógiai izét. Azért drukkolok majd, hogy kiderüljön, ötven százalékban a Targaryen-házból származom, harminc százalékban a brit királyi család sarjadéka, és száz százalékban Oprah Winfrey rég elveszett kishúga vagyok.

– Szerintem ez nem így működik – közli Hansani.

Noora elkerekedett szemét látva mindkét kezét a magasba emeli.

– Csak úgy mondtam.

Noora legyint, és felém fordul.

– Ez a legmenőbb dolog, ami valaha is történt velem! A legjobb barátnőmről kiderül, hogy királyi vér csörgedezik az ereiben!

Ökölbe szorítja a kezét az álla alatt, és rám szegezi a tekintetét.

– A te származásodból fogok szerencsét kovácsolni.

Forog velem a világ. Ez több mint amit valaha is szerettem volna. Több mint amiről álmodhattam. Amire tizennyolc éve várok. És mégis... gombóc nő a torkomban. Kikerülhetetlen, lenyelhetetlen.

– Az egész életem hazugság. Miért titkolta ezt el előlem az anyám?

Glory csettint az ujjával.

– Ez az egymillió dolláros kérdés, drága barátnőm.

3

Üzenetek

17:26

ÉN:

A gondolat, hogy szembesítsem anyámat
az igazsággal, a legjobb hashajtó.

Noora:

Menni fog.

Noora:

Gondolj az *Esküdt ellenségekre!* Itt az ideje, hogy megfizessen a bűneiért. Te leszel a bátor ügyész, aki szembesíti az igazsággal.

ÉN:

Inkább Mariska Hargitay szeretnék lenni.
Az egy vagány nő. Plusz Ice-T a társa.

ÉN:

Mennem kell. Anya hazaért.

Noora:

El ne felejtse! Lesújt az igazság kardja!

Sóhajtván lezárom a telefonom képernyőjét. Kihúzó magam. A szívem megkönnyebbül, a gyomrom viszont olyan, mintha követ nyeltem volna. Végigvonszolom magam a folyosón, majd tovább a konyhába. Anya már sűrög-forog, nyitogatja és zárja a szekrényajtókat, olajat tölt egy hatalmas wokba. Ebben készül ma az étel. Megmozgatom a kezem, hogy ne remegjen. El kell játszanom, hogy higgadt vagyok. *Visselkedj természetesen!* Ez nem okozhat különösebb nehézséget. Gyakorlatilag annyi a teendőm, hogy hat órától a konyha környékén lézengjek és tízpercenként megkérdezzem, mikor lesz kész a vacsora.

A bárpulthoz lépek, és letelepszem az egyik székre. A szekrény alatti kampókon bögrék sorakoznak. Anya kedvencein vicces feliratok díszelnek. Közvetlenül a szemem előtt *A geológia zúzós mottója* lóg. Anya letesz elem egy vágódeszkát, egy kést és néhány színes paprikát.

– Szeleteld fel! – utasít.

Teszem, amire kér. Belevágok egy szép narancssárga paprikába.

– Anya?

– Hm?

A tofut egy gézkendőbe csomagolja. Már levette a blézerét, de egyébként az „iskolai egyenruháját” viseli: könyékig feltűrt ujjú, végiggombolós inget és ízléses ceruzaszoknyát.

– Mesélj az apámról, a spermadonorról!

Régen olyan egyszerű volt kettőnk kapcsolata. Egyetlen mondatba összesűrítettem a lényegét: egyedülálló anya a lányával, ketten a világ ellen. Most viszont minden olyan bonyolultnak tűnik. A dolgok megváltoztak. Csakhogy anya ezt még észre sem vette. Mint amikor Glory szülei elváltak. Az édesanyja kiszerezett a férjéből, és randizni kezdett a fogorvosukkal, miközben az apja a huszadik házassági évfordulójuk megünneplését tervezgette. A hazugságok mindent bemocskolnak.

Anya lehunyja a szemét. Á, most éppen a „hosszú napom volt, és nincs időm erre” hangulatban van.

– Kértelek, hogy ne használd ezt a kifejezést!

– Bocs. Állami iskolába járok, ahol van szexuális felvilágosítás. Úgyhogy talán túlságosan is képben vagyok.

Kicsomagolja a tofut, felkockázza és bedobja a wokba. A sístergés furcsán megnyugtató. Olyan érzés, mint hazaérkezni.

– Nem várhatnánk ezzel? Épp vacsorát készítek.

Erősebben markolom a kést, az elszántság átjárja minden porcikámat. A válaszától nem érzem úgy, mintha orvul támadtam volna rá. Egyáltalán nem.

– Nem várhat. Csak meséld el még egyszer az egészet!

Megtorpan, és a válla fölött rám néz, szemében megvillan a gyanakvás.

– Mégis, mi ez az egész? Talán hiányt szenvedsz valamiben csak azért, mert nincs apád?

Huh, az arckifejezése – szívszorító. Az iménti elszánt támadásom védekezésbe fordul át. Mit is mondhatnék? *Igen. Hiányzik az apám. De még jobban hiányzik a múltam. Anyai ágon ugyanis nincsenek már rokonaim. Ő sansei, azaz harmadik generációs japán. A nagyszülei még a harmincas években vándoroltak ki. Nem beszéltek angolul, és csak álmodoztak egy jobb életről, amikor felszálltak egy Amerikába tartó hajóra. A második világháború után az ágy neműtartóba rejtették a már családi ereklyének számító kimonójukat, decemberben karácsonyfát állítottak, és kizárólag angolul beszéltek.*

Vannak azonban hagyományok, amelyek nem halványodnak el. Beszivárognak a repedéseken és rátapadnak a falakra. Vegyük le a cipőnket, mielőtt belépünk a házba. Mindig vigyünk ajándékot, amikor először látogatunk meg valakit. Az új évet Toshikoshi soba és mochi fogyasztásával ünnepeljük. Ez a letűnt életforma vágyakozást ébreszt bennem. Érteni

szeretném önmagamat. A földre fúrni a kezemet és kihúzni a gyökereket.

Csakhogy ezt nem árulhatom el anyának. Nem mondhatom el neki, hogy amikor az emberek a múltamról kérdeznek – hogy ki vagyok és honnan jöttem –, úgy mesélek róla, mintha bocsánatot kéne kérnem érte. *Nem, nem beszélek japánul. Nem, sohasem jártam még Japánban. Nem, nem szeretem a szusit.* Ilyenkor mindig felcsillan a csalódottság a tekintetükben. Nem vagyok elég jó nekik.

Ez pedig biztosan fájna anyámnak, ha megtudná.

Így inkább hagyom, hogy a csend beszéljen helyettem.

Anya mély levegőt vesz, és fájdalmasan felsóhajt. Felpillant a mennyezetre. Uram, adj neki türelmet!

– Az egyetem utolsó évében találkoztam vele egy bulin. Lefeküdtünk egymással. A diplomaosztó után tudtam meg, hogy várandós vagyok veled. Akkor már túl késő volt ahhoz, hogy megtaláljam őt.

– Úgy értem, a nevét se tudtad?

Nem néz a szemembe.

– Így van.

– Nem tudtad, hol lakik?

– Nem.

– És valamelyik barátja? Nem próbáltad rajtuk keresztül kinyomozni?

– Nem voltak közös ismerőseink.

– Huh.

– Most már lezárhatjuk ezt a témát? És befejezted az angol házidat, az olvasónaplót *Huckleberry Finn*ről?

Személyes sértésnek veszem a kérdését.

– Persze, hogy befejeztem.

Bár az az igazság, hogy nem fejeztem be. Viszont kaptam egy hét haladékot rá. Éljen a menstruáció, mert erre hivatkoztam. Amiről anya nem tud, az nem is okozhat fejfájást neki.

– És nem, még nem fejeztük be a témát.

Már sistereg a tofu a wokban. Anya rádobja a hagymát.

– Izumi.

Imádom azt, ahogyan kiejti a nevemet. Elnyújtja és meglágyítja a *zumi* szótag előtt az *i*-t, így érezhetően ott van mögötte egy cseppnyi szeretet. De ma egy extra adag bosszúság is társul hozzá.

– Szóval nem árulta el neked, hogy Makotonomiya Toshitónak hívják?

Halkan mondom ki a nevét, mégis sziklákként hullanak a szótagok a linóleumpadlóra. Ez az a pillanat, amikor már biztosan tudom, hogy anya mindenről hazudott nekem. Nagyot nyel, ajkai résnyire nyílnak. Sötét szemét rám szegezi. Farkasszemet nézünk egymással. Hazudott nekem. *Bűnös. Bűnös.*

– Honnan veszed ezt a nevet?

Hangja reszelőssé vált. Leteszem a kést és a paprikát.

– Megtaláltam a nevét abban a könyvben, amit az éjjeliszekrényeden tartasz. Vagyis csak egy részét: a *Makotót*. A többit már Noorával nyomoztuk ki.

– Kutattál a holmim közt?

Kiszabadult néhány fürtje az alacsonyra fogott lófarokból.

– Nem.

Ez csak technikai részlet. Noora volt az, aki kutakodott nála.

– Nem. Véletlenül fedeztem fel.

Összehúzza a szemöldökét. Nem hisz nekem. De nem is ez a lényeg. Hanem az, hogy...

– Hazudtál nekem. Azt állítottad, nem is tudod, hogy hívják. Azt mondtad róla, hogy *semmi* különös nincs benne... Pedig nagyon is van *valami*.

Lelepleződött a hazugsága. Olyan, mintha meg akarna nyílni alatta a föld. Szakadék keletkezik közöttünk. Összefonom magam előtt a karomat. Van még két paprika, amit nem daraboltam fel. A francba a zöltségekkel és a vacsorával!

Anya arckifejezése megváltozik. Bezárkózik. Elfordul tőlem. Csak bámulom őt.

– Na és akkor mi van? Tudtam róla, hogy kicsoda – közli végül, és egy fakanállal ide-oda tuszkolja a tofut és a hagymát.
– Olyan közhelyes volt az egész. Egy szegény lány beleszeret egy hercegebe. Ilyesmi nem történik meg a való világban. Vagy ha mégis, akkor sem végződik happy enddel a történetük. Boldogan élnek, míg meg nem halnak...

– Anya?

Gépiesek a mozdulatai. Kavargatja az ételt. Megfűszerezi. Aztán fel-feldobja a wokban.

– Anya!

Végre sikerül magamra vonnom a figyelmét. Egymásra nézünk. A szavak kimondatlanul lebegnek köztünk.

– Miért hazudtál nekem?

Megvonja a vállát, megmossa a brokkolit, és darabolni kezdi egy nagy konyhakéssel.

– Az ő jövője előre meg volt tervezve már akkor. Az enyém meg épp hogy csak elkezdődött. Amikor megtudtam, hogy terhes vagyok, csak egy barátnőmnek árultam el. Tudtam néhány dolgot az udvari életről, de ő még több részletet mesélt róla. Sok korlátozással járt. Látnod kellett volna apádat a Harvardon! Mindig volt mellette valaki: egy udvari kamarás, egy inas, egy császári testőr vagy rendőr. Titokban csókolóztunk a folyosókon, és hotelekbe jártunk fel. Mintha egy burokban élt volna.

Elhallgat, beletörli a kezét egy konyharuhába. Aztán ismét rám pillant.

– Az uralkodócsalád nőtagjaira különösen érvényes ez. Mintha nagyítóval vizsgálnák őket. Árgus szemmel figyelik, milyen ügyek mellé állsz, miféle ruhákat viselsz, milyen gyermekeket szülsz. Én magam is láttam apád választási lehetőségeit. Trónörökösként ezt vagy azt megkaphatod, de mindent sohasem. Az egész életedet az határozta volna meg, hogy mi-

lyen családba születél. És én nem ilyen életet akartam neked. Nekünk.

– És ő egyetértett a döntéseddel?

Félrekapja a tekintetét.

– Nem árultam el neki.

Ökölbe szorítom a kezem. Betöltöttem a tizennyolcat, és az apám azt sem tudja rólam, hogy a világon vagyok.

– El kellett volna mondanod neki. Ő... akkor talán itt maradt volna az Államokban.

A mosolyában benne van a világ összes szomorúsága.

– Többször is mondta, hogy ha Amerikában maradna, úgy érezné magát, mint egy fa, amelyet megfosztottak a napfénytől. Hogy is várhattam volna el tőle, hogy ekkora áldozatot hozzon?

– Akkor is el kellett volna mondanod neki. Jogában állt megtudni az igazságot.

– Igazad van.

Elzárja a gázt, leemeli a wokot a tűzhelyről. A pult fölé hajol, és két kezébe fogja az arcomat. Hidegek az ujjai.

– Azért szép életünk volt együtt, nem? Azt hiszem, csak annyit mondhatok, hogy mindig a te érdekedet igyekeztem szem előtt tartani.

Gondolom, erősen munkált benne az anyai ösztön, hogy megvédjen engem. A jószándékát azonban háttérbe szorítja a dühöm és az árulása. Veszélyes kombináció. Felcsattanok.

– És a tiédet is – mondom ki.

Erre elhúzódik tőlem.

– Micsoda?

– A saját érdekeidet is szem előtt tartottad.

Most rámutattam anyám önzőségére. Nincs mentségem erre a szörnyű viselkedésemre. De van, amikor az ember a padlóra kerül, és úgy érzi, nem tehet mást, mint hogy másokat is magával ránt. A mélyponton lévő ember mindig magányos.

– Nem akartál együtt élni az apámmal, ezért másképpen döntöttél. De nekem nem volt választási lehetőségem.

Anya felszisszen, amikor levegőt vesz. A legérzékenyebb pontjára tapintottam.

– Izumi...

Lesiklok a székről. Anyával ellentétben én most nem voltam résen. Ez nagy hiba volt. Sosem gondoltam volna, hogy ő az, aki képes fájdalmat okozni nekem. A világ kegyetlen és barátságtalan hely. A dolgok hamarosan eldurvulnak. Káoszt hozó érzelmi összeomlás közeledését érzem.

Lassan sétálok vissza a szobámba, hogy egyedül nyalogathassam a sebeimet.

Anya békén hagy. Miközben sírok, Tamagocsi alszik. Nem kapok tőle érzelmi támogatást. Kettőnk kapcsolata teljesen egyoldalú: én etetem őt, ő meg az arcomba böfög. Ilyen az élet.

Noora küld egy gifet egy két lábon táncoló csivaváról.

Noora:

Meghalok a kíváncsiságtól. Mit mondott anyukád?

Lefordítom a telefont. Még nem csillapodtak le az indulataim, újra meg újra kivakarom a dühöm sebeit. Fővök a saját levemben.

Kopogtatást hallok az ajtó felől.

– Zoom-Zoom?

Anya belép, kezében a vacsorámmal: egy tál rizzsel és ránított hússal. Leteszi a komódomra, és odatelepszik mellém az ágyra. Mivel még mindig dühös vagyok, kifelé bámulok az ablakon. Megfogja a kezem. Meleg és száraz a tenyere. Az érintése mindennek ellenére megnyugtató.

– Ezt már évekkkel ezelőtt meg kellett volna tennem – mondja.

A hangja nyugodt, összeszedett, könnyed. Már nem nyomasztja a hazugság.

– Az édesapád neve Makotonomiya Toshihito. Ő Japán trónörököse. Egyszer, egy szép napon császár lesz belőle. Az emberek már akkor is meghajoltak előtte. De tőlem sohasem várt el ilyesmit. Én egyszerűen csak Maknak szólíthattam őt. És egyetlen évszak erejéig volt csupán az enyém.

Egyre lejjebb ereszkedik a nap a horizonton. Hullámzik a magasra nőtt fű a kertünkben.

Hamarosan minden részletet megtudok. A szüleim egy bulin ismerkedtek össze. Nem volt szerelem első látásra, mégis vonzalmat éreztek egymás iránt. Eleinte csak telefonon beszélgettek, aztán randevúzni kezdtek, idővel együtt töltötték az éjszakákat is. Megállapodtak abban, hogy titokban tartják a kapcsolatukat. Anyám nem szeretne volna, hogy felfigyeljenek rá.

– Keményen megdolgoztam azért, hogy eljussak odáig, ahol akkor tartottam az életben. Nem tehettem kockára mindent egy fiúért – magyarázza. – Ő meg tiszteletben tartotta a kéréseimet. Jól éreztük magunkat együtt. De mindketten tudtuk, hogy ez nem tarthat sokáig. Két különböző világban éltünk.

Elneveti magát.

– Azt sem tudta, hogyan kell kivasalni egy inget, kimosni a koszos ruhát, vagy megfőzni egy tál levest. Úgy ivott, mint a gödény, imádtá a kézművessőröket. És vicces volt. Fanyar humorú, szellemes és csipkelődő. Észre se vetted, hogy beléd eresztett egy tüskét, csak miután már elment, és te ott maradtál a vérző sebeiddel.

Szarkalábak jelennek meg a szeme körül.

– Mégis megőrizted a könyvet, amit tőle kaptál... ennyi éven át?

Lesüti a szemét.

– Ez egy igazi könyvritkaság. Már el is felejtettem, hogy benne van az a vers.

Mindketten tudjuk, hogy nem mond igazat. Anyám továbbra is fedezi apámat. Ragaszkodik a titkához.

Feláll, és elővesz a zsebéből egy cédulát.

– Fogalmam sincs, hogyan tudnám most elérni őt, de voltak közös barátaink. David Meier kémiaprofesszor a stockholmi egyetemen... Ő és apád közel álltak egymáshoz. Lehet, hogy azóta is tartják a kapcsolatot.

Leteszi mellém a cédulát, megérinti a vállamat, majd az arcomat.

– Azért próbáld meg enni valamit!

Miközben már készül becsukni az ajtót, megszólalok:

– Sajnálom... amit az előbb mondtam.

– Én is sajnálom – mondja. – Hogy sosem meséltem el neked.

Most már van egy híd, amely átível a kettőnk között tátongó szakadék fölött; rozoga, de járható. Minden rendben lesz.

Már alig várom, hogy elvehessem a papírt.

– Van még valami – szólok meg. – Nincs ellenedre, ha megpróbálok kapcsolatba lépni vele?

Ha sikerülne, azzal fejest ugranánk a mélyvízbe. Egyszer s mindenkorra megváltozna az életünk.

Anya tétovázik. Az aggodalom súlya lehúzza a vállát. Egyetlen fejrázással válaszol, aztán kiegyenesíti a hátát. Jellemző rá ez a testbeszéd: arra utal, hogy lélekben felkészül a rá váró megpróbáltatásokra. Láttam ezt tőle az első óvodai napomon is, amikor a bokájába kapaszkodva sírtam, és lefejtette magáról az ujjaimat. Vagy amikor megvágta a kezét, miközben szendvicset készített nekem, és csupa vér volt körülötte minden. Bebugyolálta egy törülközővel, és elmentünk a sürgősségre, de szigorúan csak azt követően, hogy még becsomagolta az ebédemet és néhány könyvet. Mindig én voltam számára az első.

– Nem, nincs ellenemre.

A hangja olyan gyöngéd, olyan megértő, hogy a legszívesebben megint elsírnám magam.

– Elértem, amit akartam, és még annál is többet. A mi világunk persze eltörpül az övéhez képest. Én ennek ellenére boldog vagyok.

Anya kimegy a szobámból. Magamhoz veszem a cédulát. Egy e-mail cím van rajta: davidmeier@stockholm.uni. Megnyomom a telefonomon a boríték ikonját.

Kedves Meier úr!

A nevem Izumi Tanaka. Édesanyám, Hanako, 2003-ban végzett a Harvardon, és úgy tudja, hogy Ön talán tartja a kapcsolatot apámmal, Makotonomiya Toshihitóval. Remélem, hogy össze tud hozni velem. Mellékelek egy üzenetet, amelyet szeretnék eljuttatni neki.

Köszönettel,
Izumi

Nagy levegőt veszek, és elkezdem írni a levelet apámnak.

~~Kedves Toshihito koronaherceg!~~

~~Ön nem ismer engem, de én ismerem Önt.~~

Huh. Ez így túl ijesztő.

Kedves Toshihito koronaherceg!

Azt hiszem, a lányod vagyok...